

Світлана Онищенко

Боги та люди

УДК 821.161.2-1

О 58

Світлана Онищенко

Боги та люди – Харків: «Діса плюс», 2025 –
84 с.

ISBN 978-617-8688-15-8

У дебютну збірку Світлани Онищенко ввійшли поезії, написані з лютого 2022 року до травня 2025 року. Поєднання постмодернових алюзій з тілесними образами повсякдення пропонує читачу наново пережити початок повномасштабного вторгнення, заглибитись у природу зла та зцілити душу через силу творчої любові.

© Онищенко С., текст, 2025

Частина І. Як усе було

Я стою на кордоні з Молдовою, й вулична тиша ріже вухо. Перший місяць повномасштабного вторгнення я провела в Миколаєві, аж поки двадцять третього березня ракета не впала за кілометр від дому. Тоді ми з мамою записались на міську евакуацію й після ночі сліз покинули місто з двома сумками та пакетиком солоних горішків.

Тоді, на кордоні з Молдовою, я не знала, що чотири доби проведу в автобусі, що п'ятого березня, під час штурму Миколаєва, загинув мій дядько, що вже не повернусь додому, що треба було взяти більше одягу. Що це не збройний конфлікт на пару тижнів.

По сусідству зі мною митний огляд проходила молода пані з Маріуполя. Приїхала з двома дочками. Була красунею. Мала доглянуте чорне волосся й багато сміялась, ніби її квартира не згоріла три дні тому, а мати не пропала безвісти одразу після пожежі. Тому я знала: порівняно з іншими, мою історію можна вважати щасливою.

Однак уже тоді, на кордоні з Молдовою, ми відчували, — всі відчували! — що починається грандіозне. Душа неслась у прірву, а слова самі виривали з втомленого серця. Записувати було легше, ніж забувати. Тому ми з тобою тут, любий читачу.

Усе почалось
набагато раніше:
тоді були знаки,
в новинах — затишшя,
по той бік кордону —
ланцюг дивних рішень.
Чи можна було
уявити найгірше?

Тоді б не були
написані вірші.



Двадцять третє нуль друге.

І знову напруга.

Нічого ж не буде?

Повірили в друге.

Прокидайся: здається, почалось

У серці моїм — хуртовина.

У домі моїм — хижаки.

Скільки плила та година,
коли підняли літаки?

— Загинемо зараз?
— Можливо, пізніше.
В перерві на тишу
тулилися ближче,
як у родильні
горнуть до серця
німе немовля.
З першого дня
чекаю кінця —
а смерті нема.

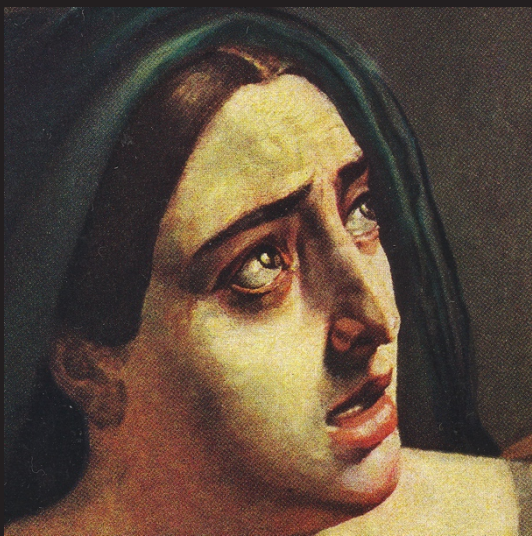
Поцастило?

У Бога є слово,
а в мене є мова
і ти, на порозі,
про кого йде мова,
коли не опишеш
словом.

Боги не знають страху.
Боги не знають жалю.
Вибач, що досі живу.

Це не входило у твої плани?

Знаєш, тоді, на світанні,
думала, що востаннє
стрічаю ранкову росу.



Де юре — мали померти.
Де факто — тримались за руки.
Надворі гуділо так часто,
що я перестала чути.

Та й шансів було небагато,
тож ти перестав рахувати.
І пам'ять затьмарилась швидко,
мабуть, щоби позабувати,

як ми готувались до смерті
у перші години атаки.

УДома
спинився годинник.
Трощились
сусідні будинки.
Бриніли
хвилі сповіщень.
Наразі
без мирних рішень.

Двадцять друге нуль третє.
Ракети на злеті.
Сміливість
не в пріоритеті.

Час покидати це місто.

Тридцять дві пари
жіночих очей
дивились услід
десяткам ночей

і тим, кого не
пускало це місто.
Чекаю на тебе
нині та присно,

хоча би в одному
з двійка світів.